

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

El gerro xinès i la trencadissa

Va ser molt bona la metàfora de Felipe González, en to de lamentació, que els ex-presidents s'acabaven convertint en un gerro xinès. I no tan sols pel fet de fer nosa, sinó perquè delatava l'alta consideració en què es tenia a ell mateix. No és igual la nosa que et fa la darrera andròmina que t'ha tocat a l'amic invisible –i que celebres que es trenqui– que autoconsiderar-te un enorme i valuós gerro xinès de la dinastia Quing o Guangxu. (Encara que, per a qui li interessi, a Wallapop se'n poden trobar d'enormes per 50 euros, i a eBay fins i tot per menys de 5 euros.)

EL QUE NO ERA PREVISIBLE, en canvi, és que fos el gerro xinès el que sotragués tota la casa per salvar-se a ell mateix, que és el que ha fet l'ex-president –i exsocialista– González. Un personatge sinistre que ja va haver de marxar per la porta del darrere i encara gràcies a una pròrroga de tres anys que el 1993 li va facilitar el president Pujol a canvi, se suposa, de res. Com després també faria Pujol amb Aznar el 1996 i, encara més gratuïtament, el 2000. Un amoral pragmatisme polític que s'identificava amb el fet de tenir “sentit d'estat” –espanyol, òbviament– sempre va portar Pujol a traspasar uns límits que ara esdevenen escandalosos –i sospitosos–, com donar suport a un ministre de l'Interior acorralat com José Barrionuevo o qualificar d'exemplar l'empresari Javier de la Rosa.

ASSENYALO AQUESTS GESTOS del president Pujol perquè tot aquest enrunament de la política espanyola té l'arrel en el procés català cap a la independència. Fan el ridícul els que acusen el “processisme” de ser un passatemps, quan resulta que, més enllà del que portarà a Catalunya, està dinamitant l'edifici polític espanyol parit a la Transició del 1978, ara en els seus darrers espeternecs. Sí: havia sigut CiU, sempre a punt de salvar Espanya d'ella mateixa, qui en mantenia l'equilibri. Bipartidisme a Espanya? Sí, però sempre apuntalat pels regeneracionistes bascos i sobretot catalans. La resistència dels darrers anys de Josep Antoni Duran i Lleida al procés català no s'hauria d'interpretar en primera instància en clau de supervivència personal, com s'ha fet injustament, sinó com la lucidesa pròpia de qui veu que és la pedra de toc d'un arc que, quan s'enretiri, caurà sencer.

FA ANYS, ABANS DE cap gran mobilització, vaig pronosticar que la independència provocaria un radical canvi del mapa polític a Catalunya. I sí: va co-

MARIO RUIZ / EFE

.....
El que explica la vergonyosa complicitat de Felipe González amb la monarquia i el PP és salvar Espanya dels catalans

mençar amb la desfeta del PSC, ha seguit amb ICV, ha fet desaparèixer CDC –i a la pràctica UDC– i crec que tard o d'hora li tocarà a ERC. Però, en canvi, confesso no haver intuït la magnitud d'allò que sí que veia Duran i Lleida: l'ensulsiada del sistema espanyol. Que el PP no hagi pogut comptar amb la tradicional i lleial crossa de CiU explica aquest any encallats. Però la ruptura del PSOE s'ha produït perquè els socialistes tampoc han pogut comptar amb els independentistes catalans, i que just quan Pedro Sánchez ha dit que s'hi hauria de parlar, l'han dinamitat.

SEGUR QUE que Felipe González comparteix i defensa els interessos d'estabilitat que convenen a l'Íbex, o que encara somnia a presentar-se a Europa com un gran estadista. Però allò que l'ha fet saltar, allò que explica la seva vergonyosa complicitat amb la monarquia i el mateix PP, és salvar Espanya dels catalans. Quanta raó tenien els que lamentaven que l'estabilitat política espanyola sempre acabés en mans de la perifèria! Quanta raó els que s'adonaven que el perill per a la unitat d'Espanya no eren els bascos sinó els catalans! I quanta força que té l'independentisme, encara que sovint no la sapiguem reconèixer ni, pitjor, utilitzar-la!